

D o m u h o d.

Sveta zemlja, moja domovina!
Domovina! slajši glasa ni,
Tebe vidit' ljublena krajina,
Serce vedno v persih hrepni.
Z ptuje zemlje, pokraj sinjeg morja.
Z dalnih krajev gor ino dolin;
Daleč, ah, iz ptujega obzorja
K tebi, zemlja moja, v snu hitim.
Mili mesenc, s teboj naj potujem.
Vzemi me v lagahen čolnič svoj,
S teboj, lastovka, se naj vzdigujem,
Naj v domače kraje grem s teboj!
Slišal pesme glas sim po dolini,
Slišal peti drobnih ptičic sbor;
Ah, ne mika pesem me v tujini,
Lepši znajo ptičke naših gor.
V družbah se veselja krik odměva,
V mojem sercu — oj veselja ni;
Z bele line zvon merliču pěva,
Ah, ne čutim ptuje tud žalosti!

Ah, če druga nimam — zemlja mila
Vsmili ti sirotna sina se.
Naj pri tebi moja bo gomila —
V domovini sladko vmřeti je!

Vzemi hitroplovka ladja mene,
Tukaj ni za me obstanka več;
Če protiven te vihar razžene,
Bo pristregla naj domača peč.
Hitro po valovih ladja teče,
Kakor větra piš naprej derči.
Že se vidi, kdo radost izreče,
Kjer dežela ljublena leži!
Kak se serce potniku raduje,
Ko na drago zemljo se podá.
Želno se ozira, poprašuje —
Al tujinca nihče ne pozná. —
Vse, kar vidi, se je spremenilo,
Ljudi, jezik, oblačila kraj!
Vse, kar b'lo je drago mu in milo,
Vse minulost vzela je seboj!
Zemlja moja! kaži saj mi grobe,
Kjer kosti so staršev milenih!
Revež glas zasliši poln žalobe:
Tudi prah je zibnil ljubljenih. —

J. K — i.

Narodne pripovesti.

Nabral B. S.

1. Trije darovi.

Bil je enkrat en oče, ki je imel sina, kterege je vedno zeblo. Če je le kolikaj burja popihala, ga ni bilo iz za peči spraviti. Rekli so mu zato Merzel. Ker mu bratje in tudi oče zavoljo tega niso pokoja dali, in ker so se mu vedno posmehovali in ga zmerjali, ga je jelo sram biti. Previdil je, da za pečjo ne more vse žive dni ostati. Hudo se na burjo raz-

togoli in terdno sklene, ji na konec priti. Prosi tedaj očeta, naj mu kupi kožuh tako do'g in širok, da se bo mogel ves vanj zaviti. Rad mu oče željo spolni. Kupi mu kožuh. Bil je podvlečen in kosmat, da ga ni noben mraz, noben veter prederl. Zavijejo Merzla vsega vanj od čela do pet, da se ni čisto nič družega iz kožuha vidilo, kot oči.

Tako napravljen se Merzel spusti na pot, ter terdno sklene, ne pred počivati, preden ne bo burje zabil, naj že velja kar hoče. Pride do luknje, iz ktere burja puhli. Precej se pripravi, ji luknjo zabiti. Pa burja ga milo začne prositi, naj jo pusti živeti; obljubi mu, ga več tako ne nadlegvati. Tudi mu ponuja darov kolikor in kakoršnih koli hoče. Ker je bil Merzel usmiljenega serca, se da preprositi, in burja mu da pertič, ki je imel kaj čudno in dobro lastnost. Pove mu burja, da kadar bo želel kaj jesti, naj le pertič razgerne in reče, »pertič pokrij se,« in pertič se bo pokril z naj sladkejšimi in naj boljšimi jedili, kakoršne si bo le želel. Merzel si misli, da bi precej lahko jedel, ako bi se kaj dobrega na pertiču skuhalo. Pertič razgerne ter mu reče: »pertič pokrij se» in ko bi trenul je pertič poln jedil, ki so Merz'u prav dobro dišale.

Ko se najé, od burje slovo vzame in se verne domú. Pa komaj je bil na pol pota, ga že noč prehliti. Gre tedaj v bližnjo hišo prenočit. Gospodinja, ki je bila zvita ko klobasa, ga sprašuje, od kod in kam gre. Merzel se še svoj živ dan nikomur ni lagal, tudi ni ničesar zatajil, za kar koli je bil vprašan. Zato tudi gospodnji vse po pravici pove. Preden se spat spravi, ga gospodinja opomni, naj nji da pertič spraviti, ker bi se znalo zgoditi, da bi mu ga sicer kdo po noči zmaknul. Merzel ji ga da. Drugo jutro pa, preden Merzel dalje gre, mu da zvita baba drug pertič, ki je bil pri svetu tak, kot Merzlov, in ga povabi, še priti, ako bi spet po tem kraju hodil. Veselo gre Merzel proti domu, in bližeje ko je bil doma, bolj mu je serce igralo, kako bo očeta in brate s predragim darom razveselil. Kmalo je bil doma. Možko stopi v hišo in ko ga domači obsujejo, jim začne pripovedovati, da se je dal burji preprositi in kak dar mu je podelila. Željno vse po čudnem pertiču zija. Merzel ga ošabno iz žepa potegne, po mizi razgerne in zavpije: »pertič pokrij se.« Pa pertič se noče pokriti, le prazen ostane. Merzel debelo gleda; oče in bratje pa so se mu smejali, da so se okua v hiši tresle.

Le še bolj so zdaj Merzla zaničvali in so se mu posmehovali, da se je dal tako goljufati. Merzla pa je togota grizla, in ker je burja spet začela merzleje pihati, reče sam pri sebi; enkrat si me, v drugo me ne boš. Spet se poda na pot proti burji. Kmalo je pri njeni luknji. Pa spet se burja sprosi, ter mu da kozla, ki je zlate delal. Da bi ga ne goljufala burja, precej kozla poskusi, še preden od nje slovo vzame. Zavpije nad kozlom: »Kozel delaj zlate,« in kakor toča z oblakov, so sulji iz kozla zlati. Potem se verne, in med potjo vedno kozla skuša, ker se boji, da bi ga burja spet ne bila ukanila. Ker se mu je pa kozel vedno dobro obnašal, jo je veselo dalje mahal. Ko se začne noč delati, pride spet do hiše, v kateri je bil pervikrat prenočil. Veselo ga gospodinja sprejme ter ga spelje, da ji spet od kraja do konca vse pove. Kozla pelje gospodinja v hlev in drugo jutro mu da družega, unemu popolnoma enacega. V sladkih sanjah, kaj bo z denarji počel, pride Merzel do doma. Narpred je hotel pokazati, kaj neznaní kozel zna. Zato na vsako vprašanje le odgovori, da naj pertov po tleh pogernejo. Domači se spogledajo, kaj će nek s perti početi. Prineso jih in jih pogernejo po

tleh. Zdaj kozla nanje zapelje in zavpije nad njim: »kozel delaj zlate.« Pa kozel se ne zmeni. Merzel vpije in vpije, pa kozel le ne začne zlatov delati. Zjezi se Merzel, zgrabi palico in začne kozla nabijati, da je bilo kaj. Kozel začne skakati in meketati, in ko ga Merzel ne neha tepsti, kozel le naredi — pa ne zlatov. Oče in bratje so nekaj časa Merzla in njegovega kozla gledali in se jima smejali. Ker pa Merzel ni nehal ubozega živinčeta pobijati in ko so vidili, da jim je kozel perte ponესnažil, so mislili, da je Merzel pamet zgubil, in so ga jeli prav dobro zmerjati. Merzel pa zgrabi kozla, ga sune skozi vrata ter se precej napoti nesrečno burjo, ki ga je po njegovih mislih tako goljufala in očetu in bratom tako smešnega storila, brez usmiljenja zadušit.

Komaj do burje pridši ji precej začne luknjo zabijati. Burja ga pa le prosi ter pravi: »Ali ti nisim že dveh darov dala, da bi me pustil živeti? Tepec! meniš da te jest goljufam; pa si le sam vsega kriv, ker ničesar ne moreš zamolčati. Gospodinja, pri kateri si po noči ostajal in kateri si vse počenčal, te je za pertič in za kozla ukanila. Na! tu imaš bit. Reci mu »bit tolci« in bit bo vse pobil, kar koli bo dosegel. Napred ga skusi na gospodinji, ki po noči pri nji ostajaš in dobil boš tudi moja poprejšnja darova nazaj. Mene pa pusti na miru. »Zdaj je jelo Merzlu v glavo iti, kje bi bila utegnula pertič in kozel ostati. Hitro se verne in kmalo je spet pred hišo zvite gospodinje. Komaj v hišo stopi, že zavpije nad bitom: »bit tolci;« in bit je jel tako neusmiljeno po babi tleči, da je bila koj vsa černa. Z velikim vpitjem in s povzdignjenima rokama gospodinja Merzla prosi, naj grozni bit ustavi, ter obljubi mu premenjeni pertič in kozla precej nazaj dati. Merzel tedaj bit ustavi. Gospodinja mu hitro prinese pertič in pripelje kozla; Merzel ju skusi, in ko vidi, da sta prava, babo še do dobrega ošteje in gre dalje proti domu. Kmalo pride domu in veselja bratov in očeta kakor tudi njegovega ni bilo konec, ko so se prepričali, da Merzel ni le pameten človek, temuč da se jim bo zdaj še le prav dobro godilo. Živeli so res kot ptički. Jedli so kar ko'i se jim je le zljubilo, denarja so imeli na kupe in bati se jim ni bilo treba nikogar, ker ni bilo junaka, ki bi bil Merzlovemu bitu kos.

Primeri se pa, da hud sovražnik v deželo privihra in kra'ja tako v zadrege pripravi, da junaku, ki bi ga sovražnikov rešil, obljubi edino hčer za ženo, in pol kraljestva hčeri za doto. Merzel to tudi zasliši, in precej se z bitom na pot spravi. Kmalo je bil pri kralju. Kraljeva hči mu dopade in zato obljubi sovražnika hitro pokončati. Gre z bitom na hrib, s katerega neštevilno množico sovražnikov pregleda. Komaj jih u-gleda, zavpije bitu: »bit tolci;« in bit je skočil nad sovražnike in jih pobijal, dokler je kter migal. Kralj je bil mož beseda. Dal je Merzlu hčer. Ženitvanje je bilo tako, da še nikoli ne tako. Po kraljevi smerti je Merzel še drugo polovico kraljestva dobil. Bil je kralj, da svet takega ne pomni. Nikoli ga ni kaka neslana jed zjezila, ker mu je pertič kahal, kakor si je le počel. Denarjev je imel vedno dosti, ker se jih kozlu ni nikoli zmanjkalo; ni mu bilo treba podložnim davkov nalagati. Tudi vojakov mu ni bilo treba: ker je vsakega sovražnika bit lahko ukrotil.

Kam pa so burjini prečudni darovi po Merzlovi smerti prišli, nihče ne vé.

L o v t u n o v.

Tuni so morske ribe, ktere konca julia hrovaško primorje pohajati začno. Više Reke do Trsta ino dalje, prě nikdar ne plavajo. Komaj se njih včakajo, ker dajo jako prijetno zdačno hrano ino obilno dobička. Jih lov ima svoje posebnosti.

Kraj morskoga brega ali nekega otoka se dve smereki vstrit sebe trdno vpičite—pa ne na vpik, temoč na posep (posip) t. j. več sežnjev v morje naklonjeni, ino se s klina križema zabita, da se da na njima sedeti, polek visi cenja s kamenjem. Negibljiv sedi ribič na tem sedežu in preži v morje na ribe. Vsakih 6 ur se s drugim zameni. Ako je voda mirna, zagleda 30 — 50 sežnjev globoko vsako ribo.

Blizo lestvice je sak (nreža) razpet na eni strani ravno v morje kakih 20 sežnjev, potem kakih 60 po dolgovem, tretja stran je odprta, štrta je breg.

Zagleda prežar ribe, jim začne od daleč kamenje metati. Nadajoč se kake hrane, priplavajo bliže. Vedno meče pred njimi kamenje, dokler jih skoz lévo ali odprto sakovo stran ne spravi v zadnji kot. Zdaj zabrizgne. Na to znamenje potegnejo ostali ribiči, ki so v bližni bajtici skriti, ročno sak na odprti strani k bregu ino ga ožeje ino ožeje zvlačujó. Brž jih več skoči v pripravne čolnice ino okroži z njimi sak. Vsaki si klekne, zgrabi z levico kraj saka in ga drži na čolnicev rob, da ribe prek ne mahnejo, s pravico pa jih začnejo loviti. To je praska, da ji ni para. Prestrašene ribe divjajo bliskoma čez endrugo v obrlinc in križema ino zaploskajo s plavutami tak močno, da v hipu razmlačena voda samo peno visoko vresi ino ribiče koj do slednje niti premoči. Od velikega šuma ino kriča se ne da beseda razumeti. Vsi lovijo kar morejo—zgrabljaje ribe pri tesnem repu pred jako razširnimi plavutami ino jih hitaje za se v čolen, vsaki po 5 — 8 v vsaki minuti, tak urno njim gre lov izpod rok. Ko brž zahitjena riba s nosom na čolen ali le na drugo ribo trči, je mahom mrtva, tako rahlega nosa so tuni. Vlovljene koj razparajo, da drobovino, ki bitro zdéhne, izjemljejo, te je s smerečjem nadenejo ino na prodajo odpravijo. Kaj dobro je jih črstvo meso, bolj nježno od teletine, bi rekel podobno bažanovemu kakor v barvi, tako tudi v rahlosti. Kar se črstvo ne speča, se osoli, ino v tunje spravi za zimsko hrano.

Včasih je lov jako srečen. V otočanskem lovu so lani nazoč mene na enkrat 300 tunov zasačili, ki so pojedini 15 — 40 funtov tehtali; drugi den so samo dva vlovih, ali vsak je 3 stote (cente) težek bil. Narasejo prě do 20 stotov; podobe niso izvanredne, barve pa po hrbtu črtenkaste, odspodi sivo bele.

Književni pregled.

* **S**veta Povestnica, spisal L. Fleury. Iz laškega poslovenil Št. Kociančič, učitelj sv. pisma stare zaveze v Goriški duhovščini. Veljajo 36 kr. sr. Natisnil in založil Paternolli.

Serčno veselje prevzame domorodca, viditi kakó se naše toliko lét zanemarano slovstvo od dne do dne lépše razvíja in razcveta. Ne preteče skorej mesca, da bi se nam kaka nova cvetlica ne prikazala, in to posebno v krajih, od katerih se je sploh mislilo, da bo tam slovenščini koj koj zaklenkalo. Semkaj sliši posebno tudi Goriška Slovenija. Spriserčno radostjo gledamo nevtrudljivo prizadetje in delavnost ondašnjih domorodcev in pred vsími g. Štef. Kociančiča na polju domačega slovstva, katero je sopet s novim delom, s izverstno: „sveto povestnico“ obogatil.

V predgovoru pravi g. prestavljavec o osnovi te povestnice med drugim tole: „Vse slovenske bukve, v katerih imamo zgodbe sv. pisma, so (kolikor je meni znano) tako spisane, da se v njih sestavu nepretergana versta svetopisemskih prigodeb po navadi zastoj išče, ali pa se svete zgodbe v njih premeliko med sabo vežejo; kar se večidel za to godi, ker se spisatelji svetih zgodbe samo svetega pisma derže, in drugih starih zgodovinskih pisateljev ne porabijo. Zakaj njih edini namen, pri spisovanju zgodbe svetega pisma, je po navadi, po Fleury-ovih besedah, „bolj pripomoček kerščanskega nauka, kakor pa uvod v vesoljno povestnico“ svojim bravcom v roke podati. V pričijoči knjižici pa je naj veči obzir vzel na to, da se zgodbe med sabo dobro vežejo in da se, kakor sam L. Fleury v svojim predgovoru k drugemu natisu pravi, „iz nje spoznati zamorejo mnogoverstne razmere, ktere so izvoljeno ljudstvo božje z drugimi sovremennimi narodi vezale,“ in da zamore ta knjižica služiti „za uvod v vesoljno povestnico.“

Izverstnost Fleury-ove povestnice je sploh znana, ker je že blizo v vse evropejske jezike prestavljena; kar se pa sloga vtiče, moramo obstati, da se ne more bolj lahkorazumljivo in bolj po domače pisati. Beseda teče, da bi jo koj prebiral in poslušal. Tudi zvnajna podoba se znotrajnemu zapopadku kaj prileže, je lična, da malo kaka knjiga takó. Dobi se po vsih slov. mestih po enakej ceni, kar je vse hvale in posnemanja vredno.

Ne moremo tih zlata vrednih bukev našim Slovincem dosti priporočiti. Zagotovimo, da jih bode mlad in star zmiraj s veseljem prebiral. Za šolske darila bi se ta knjiga kaj prilegla. Od ravno tega pisatelja se tudi že tiska: „Povestnica nove zaveze“ za mladost. Verh tega nam objubi naš nevtrudljivi g. prof. tudi ostale Fleuryove zgodovinske dela, kot: „gerško povestnico“, „rimsko povestnico“, „basnoslovje“ povestnico sredoveka itd. v kratkem posloveniti.— Naj sprejme v imenu vsih Slovencev našo iskreno zahvalo in čast za njegovo zlahtno prizadetje!!—

* Od slavnoznane spisateljice Talvj je ravno na svitlo prišlo: Uebersichtliches Handbuch einer Geschichte der slavischen Sprachen und Literatur. Nebst einer Skizze ihrer Volks-Poesie. V nemški jezik je prestavil to knjigo, ki je v angleškem jeziku na svitlo prišla, Dr. B. K. Brühl. — Priporočimo jo vsim Slovincem, ki si želé kratek pregled slavjanske literature pridobiti. V Celovcu je po vsih bukvarnicah za 3 gl. sr. dobiti.

* Slovansko zvukoslovje (Slavische Lautlehre) od učenega Miklosiča pride kmalo na svitlo. Ravno se poslednje pole tiskajo. V založbi knjigarja Königa v Bonnu je prišla na svitlo jako imenitna knjiga: „Die Formentlehre der kirchenslavischen Sprache erklärend und vergleichend dargestellt“ od Dr. Schleicherja, prof. jezikoslovja na Pruzkem vsučilišču.

Z m e s.

Leto je minulo, kar se je zagnal glas, kakor bi se bila mati božja na Paki v Vitajnskeji fari blizu Celja na nekeji smreki dvema deklinama prikazala in Bog vè kaj naročila. Veliko se je odtihmal, od te smreke po svetu govorilo in lagalo, veliko ljudi zmotilo, da službo božjo v domačih cerkvah zanemara in prihaja po gošah poklekovat ter ne vè pred kom in zakaj. Zamudi pridige in keršanske navke in poslušá izmišljene prikazni lažnivih, goljufnih ali pa golfanih ljudi, ne prijema svetih zakramentov in v dušni tami živi.

Tej očitnej sleparii v okom priti, so izdali milostljivi lavantinski škof Anton Martin na dan sv. Vida slovenski pastirski list, iz kterega sledeče povzamemo:

Hajdovski Nemci so imeli košat hrast — neznabogi Slovenci pa zeleno lipo za izvoljeno sveto drevo, pod kojim so malikovali, strašne pregrehe vganjali, in clo človeško kerv prelivali svojim malikom v čast. Sedajni pa si zdaj smolnat bor (borovec) zdaj roglato (evizlato) smreko zberó, krog nje klečijo, in clo posekan štor režejo, in trešice domu nesó, in kakor svetinje hranijo. Ali ni tako djanje zoper prvo božjo zapoved? zoper zdrav nauk naše svete matere katolške cerkve, ktera ojstro in pod grehom prepoveduje kake ostanke častiti, kteri niso od cerkve, za svete spoznani in poterjeni? — (Trid. zbor 25. seja) Sveta cerkev ojstro prepoveduje podobe ali kipe slaviti in vèrnim v počast dajati, ako niso od viši dthovske gosposke pregledani in za dobre oklicani; svojeglavni kristjani pa brez vsega prašanja lesene ute stavijo in praznovèrnim ljudem v svoj umazan dobiček goljufne molivnice delajo. Povejte; ali ni taka služba božja zmešujava, ki ni od Boga, marveč od tega sveta in njegovega vojvoda lažnivega duha? — In čè peklenškemu goljufu u ednim kraju zmota potegne, hitro si v drugem kraju takih ljudi najde, ki mu pomorejo ravno tako zmoto pognati in razširjati. Tako se je pred tremi letami v Pokarskem borovju pod Celovcom za velikoj cesto tak izmišlen shod začel, kterega je dvoje otrok osnovalo. Ni še Pokerski shod potihnil, so si ljudje na Horvaški in Vogerski meji prikazen matere božje na neki strehi umislili. Komaj je ta prikazen potihnila, je na Paki v Vitajnski fari prikazen radovedne ljudi vnela. Ni še bila ta reč prav presojena in dognana, se je v Gorenčah na Koroškem blizu Drave po slabo podučeni dveh deklinah ravno tako prikazen med ljudi zatrosila, lesena bajta postavila, v bajti podoba matere božje, pred njo pa skrinjca, naj bi ljudje v bogajime dajali.

Med drugim govore dalej naš višji pastir: „Celo leto in črez sim mirno čakal, pazno gledal in razumeval, kaj bo iz tega novega božjega pota. Boga sim prosil, in priporočal naši ljubi materi, Marii prečisti devici, naj nam na znanje da, ako je ta prikazen od Boga, in božja volja, da se božja pot od svete cerkve blagoslovi in poterdi vèrnim kristjanom v izveličanje; ali čè ne, naj se prekliče in overže, da ne bodo pobožne duše v njih škodo motene po krivem potu hodile, in naša sveta vèra od nevérnikov za praznih reči del zasmehovana.“ — To reč spoznati in prav razsoditi sim naročil Vitajnski fari po šegi naše svete cerkve v ednakih priložnostih se tri dni postiti in moliti, naj bi vsmilen Bog, On

večna resnica, ki vsako laž sovraži, prav spoznati dal, ali je ta reč v resnici od Boga, ali je le spaka in sleparija od satana po nevednih in slabovernih ljudih osnovana in po svetu oklicana, praznovérne ljudi slepariti, pravo véro in keršansko védenje pa v sramoto in škodo pripraviti. Molitve so bile pobožno odpravljene, sveta maša se je tri dni v ta namen služila, naj bi se razodelo, kar je v tej reči volja božja, da ne bi odpovérali, kar je božjega; pa tudi ne podpérali, kar bi od hudega bilo. Na to sim poslal cerkvene sodnike, dobro razumne, poštene in bogaboječe može, štiri dehante, kateri so 10. in 11. majnika t. l. v mojem imenu vpričo cele soseske na Paki ves kraj pregledali, potem v Vitajni vse priče te govornese prikazni na lenko zaslišali, prejškali in po resnici in po pravici razsodili. In kaj so v tej reči spoznali? Prepričali so se, da jih je malo, kateri bi terdili, kakor bi bili prikazen Matere božje s svojimi očmi videli; večidel njih le to pravi, kar so od drugih, več od ptujih, kakor domačih praviti čuli, kateri po navadi več povedó, kakor je. In tudi oni, ki pravijo, da so sami vidili, tako zmešano in zahomotanano (temno) pripovedajo, da se iz njih pripovedi kaj božjega spoznati ne da. Ni v celi tej prigodbi nobenega sledú kake božje razodetje, nikdo ne vé kakega čudeža, ki bi se bil na tem kraju od začetka do te dobe zgodil. Ni zvediti duše, ktera bi bila objiskaje ta kraj kako posebno gnado občutila, ni slišati od grešnika, kateri bi se bil na tim potu očitno spokoril in poboljšal; ni videti pri romarjih te Vitajnske smreke na Paki nobene posebne svete želje ali gorečnosti, ampak veliko več neka posvetna raztresenost in merzlota se na ljudeh pozna, kateri v ta kraj zahajajo. „Po sadu, veli Jezus, bote drevo spoznali.“ Naj bi ta prikazen v resnici od Boga bila, bi ljudi čudoma za vse sveto in božje oživelá. Dalej pravijo naš višji pastir: „Bog me ovarji kaj božjega opovérati ali clo potreti; pa tudi Bog ne daj laži, zmote in prazne vére podpérati, koje se pri tej smreki očitno kažejo. Mi smo molili, in Boga prosili, naj nam svojo sveto voljo zadel tega kraja na znanje da. Ker pa ni znamenja, ni prave priče, da bi na Paki pri smreki kak od Boga v čast Marie posebno izvoljen in oblagodarjen kraj bil, se ima skleniti, da je vse govorjenje od tega kraja gola zmota in laž. Naj se torej noben pravnovérn kristjan, nobena kristjana vprihodno ne da skušati, ne zapeljati v ta kraj na božjo pot hoditi. Vsakdo pa, ki sebi in drugim dobro hoče, naj bližnim ravno to pové, in njih krivih potov ovarje. Hudobni, svojoglavni in nepokorni ljudje, kateri bi to prepoved prederzno in terdovratno grajali, in ljudi na to prazno božjo pot zapeljavali, bodo od cerkvene družbe izobčeni, ter imajo greh, kojega si škof sam odvezati prihranim. itd.“

* U „Augsburger-Postzeitung“ se piše iz med Berolina drugim tudi tole: Povsod se sliši rusko govoriti; v gostivnicah, v igrališčih, kavarnah in sploh vsih prostorih, kjer je kaj imenitnega in sjajnega najti. Zdi se, kakor bi se bilo pol Rusije na pot v nemško deržavo podalo. Še nikdar se ne moremo spomniti, toliko naših slavjanskih sosedov v našej srédi imeti, kakor sedaj in leta 1813. Vse se čudi, kako da je to. — Pa to se da lahko vganiti. Skoz štiri leta je bila od ruske vlade meja v zapadne dežele zaperta — sedaj je pa ta jez odpravljena. Zatorej se toliko več ruskega ljudstva čez mejó nam podaja.

* Iz Železnik se nam med drugim piše: Vaše časopise kaj rad berem, vselej jih že komaj pričakujem. Da bi že le kmalo tudi od družtva sv. Mohora kaj na svitlo prišlo; posebno pesem kaj težko pričakujem.

Tudi prosto ljudstvo že od tega društva vé; posebno fantje pesnice kaj željno pričakujejo in me že naprej prosijo, rekoč: Al ne, Joža, da nas boš katero naučil? — Vem, da me bodo tudi za knjige zlo naganjali, jim jih posodovati, kar bom tudi vselej rad storil. Kake nove bukve so našemu mlademu svetu kaj ljube, posebno ako imajo kake lepe povestice v sebi. Želim društvu srečen uspeh in veliko podpornikov! Le tako se bo dalo lepo početje tudi srečno izpeljati. Zatorej, ljubi Slovenci! podpirajmo društvo vsak po svoji moči!

* Iz Zagreba se nam piše vesela novica, da je ondašnji umetnik v slikarstvu g. Karas Zagrebačkemu museju sliko slavnega in nevmrlega jugoslavenskega pesnika Stanka Vraza poklonil. Hvala mu za te prekrasni dar!

* Obširno se popisuje po novinah, kako praznično je bil naš presvitli cesar povsod na Ogerskem počastjen. Pri osvetlenju mesta Temišvara je posebno pozornost obudil eden transparent s sledečim napisom: „Živio veliki vojvoda Srbije!“ Pod cesarskim orlom so pa bili tile stih:

Za svoj Cara Srbim mre. Vjerno ljubi Cara on,
Žrtvovati gotov sve; Vjerno brani Njegov tron.

Njegovo c. k. ap. veličanstvo cesar je obiskal tudi serbsko stolno cerkev, kjer ga je patriarh Rajačić v serbskej besedi pozdravil in mu trikrat mnogaja ljeta spevano bilo.

* Dne 25. junija je imelo poslanstvo ev. slov. cerkve v Pešti pri Nj. veličanstvu posluš. Prav ljubeznivo je cesar poslance sprejel ter se z njimi delj časa v (ogersko-) slovenskem jeziku pogovarjal.

* Neki J. W. Dubianski je Mickievičeve balade v nemščino preložil. Vlada serbske kneževine je za Serbijo vse tiste knjige in časopise prepovedala, ki so s novim pravopisom Vuka Stefanovića Karadžića pisane.

* Kupčijska in obertnijska zbornica v Zagrebu je sklenila visoko ministerstvo zaprositi, da bi se brez odloga potrebne železnice na Hrovaškem delati začele.

* V razstavi avstrijskega umetniškega društva za pretekli mesec se najde prav izverstna podoba s podpisom: „Slowák z okoli Prešpúrku.“ Kdor je le enkrat Ogersko-slovensko obiskal, bo bers spoznal, koga da ima pred seboj, da bi si ravno nadpisa ne bilo.

* Ker so „potopisi po Slovenskem“ od čast. g. prošta M. Verne-ta vsim Slovencem prav dopadli, se bode od njega tudi „potovanje po Laškim“ v Novicah kmalo tiskati jelo. Zvun tega predstavljajo čast. proš še neke druge prav lepe bukve v slovensko.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili sledeči g.g. 417. g. Ed. Spanger, učenc na Goriskem gimnaziu; 418. g. Jož. Erjavc, kapl. v St. Tomažu; 419. g. Fr. Kosta, kapl. v Črničah; 420. g. Andr. Pavletič, kapl. v Gorici; 421. g. Fr. Teran, bogsl. v Gorici; 422. g. St. Goličnik, petošolec v Celju; 423. Mat. Cigale, vrednik derž. zakonika na Dunaju; 424. g. Luka Svetec, pravnik na Dunaju; 425. g. Janez Krener, bogosl. v Celovcu; 426. gl. semeniška knjižnica v Celovcu; 427. g. Dr. Andr. Radlinsky, vrednik derž. zak. v Budi; 428. g. Jos. Levičnik, fužinar v Železnikah; 429. Fr. Bohinc, kapl. v Teržiču; 430. Fr. Trafenik, kapl. v Loki.